

MOS TEACA

JURNAL ȚIVIL ȘI CAZON

Printat de ASTON RAC AI - P. S.

ABONAMENT:

10 LEI PE UN AN

Sub direcțiunea unui comitet

ADMINISTRAȚIA:

STRADA CLEMENȚEI, 3

Gardistul : Uite cum se svircolesc... La sigur ca sint apucați da ducă-se pe pustii.

Doctorul : Cheama repede o ambulanță sanitară.

Un copil : Nu vedeți domnilor că oameni ăștia rid ? E o familie care a citit manifestul lui Don Paladu !

IDILA

Era fetiță la marșandă,
El o curta cu înfrenie
De multe ori îi promisese,
Că o va lua 'n căsătorie.

Cadourile scumpe îi da dinșul,
Se îl iubea la nebunie,
Se întâlneau la soseala seara,
S'au la ori care berărie.

După un an de îndrăgire
— Era în luna lui April —
El a plecat fără să-l spue,
Ea a rămas cu... un copil!

Costache Suciuc

O CONTROVERSĂ LA HYPODROM

Aflăm că don' locotenent X, a fost eroul unei vii controverse la cursa militară de Duminecă.

Pe la mijlocul cursei, d-sa a găsit de cuviință să-și piardă chipiul și — fără să-și 'nal piardă și singele rece — a ajuns la potoc cu capul gol, ce e drept, dar... cel d'întîi!

Acest gust cam fisticuit al domnului locotenent putea, în definitiv, să nu epateze pe nimeni dacă un partener invidios de laurii învingătorului nu ar fi ridicat imediat următorul incident în fața juriului:

«Avind în vedere că greutatea regulamentară a învingătorului era de 83 kgr. și ½»;

«Avind în vedere că o condiție *sinequa-non* și *non-plus-ultra* a unei curse valabile e menținerea exactă a aceleiași greutăți de la începutul și pînă la sfîrșitul cursei;

«Considerind că don' locotenent și-a pierdut chipiul încă de pe la jumătatea drumului, chipiul care după toate datele științifice trage între frați 2 lire vechi, adică o ½ kgr și mai bine;»
«Cerem disqualificarea premiatului etc. etc.»

În fața acestei surprinzătoare revelațiuni, ori-ce replică parea imposibilă. Logica equestră a adversarului era stringentă, eră inexorabilă ca o fatalitate!

Dintr'un condei don' locotenent pierdea chipiul, calul greutatea și proprietarul... premiul!

După o scurtă dar matură chibzuire, președintele pune pe hirtie plavazul pe care-l sucise gînditor printre dinți și dă să tragă... cînd de-odată don' locotenent X. izbucnește cu o voce tunătoare:

— Protestez! Nu sunt singurul care am pierdut din greutate. D-ta, domnule, care m'acuză ai pierdut mai, mult de cit mine și te desfid!

— Ea?

— Da, domnule, d-ta! D-ta și cu calul d-tale care...

— Calomnie! ripostă cel-ălit cu ve-

pră-grutașile amindouă, cu chipiul și cu cravașă intacte. Iată-le!

— Ai pierdut, domnule, ai pierdut și'mi pun capul, cu toate supra-grutașile, chipiul și cravașă d-tale. Am văzut eu, domnule, cu ochii mei și nu o să mă conving! d-ta pe mine cu...

— Ai văzut chiar d-ta? interveni președintele juriului, foarte interesat, și anume ce?

— Chiar eu, domnule președinte, și v'o afirm pe onoare! Pornisem în urmă. Țineam armăsarul meu după al domnulei pentru că la momentul oportun să mă folosesc de oboseala adversarului și s'o ia înaintea, cînd pe la mijlocul drumului, iapa domnului care m'acuză, de emoțiune saș de știu eu ce, începe să... piardă din greutate și pierde, domnule președinte, nemincinos vreo două kilograme. El bine, asta nu înseamnă nimic? Adică numai plumbul și chipiul intră la socoteală?

În fața acestui argument neprevăzut, juriul în unanimitate achită pe inculpat.

Dar adversarul nici mort nu se dă bătut. El ceru o expertiză la fața locului. Descinderea se făcu la moment și gata-gata ca don' locotenent să o înghită... Nici o urmă de... greutate pierdută nu se găsea. Dar don' locotenent susținea moștia că... era în urmă și că văzuse cu ochii lui...

— Iată chipiul! strigă de odată unul, arătîndu-l în iarbă la o mică distanță.

Toți se 'ndreptară curioși într'acolo și... ce să vezi? Chipiul domnului locotenent zăcea la pămînt încărcat și înconjurat... de cele două kilograme pierdute de adversar!!

Don' locotenent era radiș. Dată fiind albeața chipiului se dovedise în ade-văr... galben pe alb, infamia adversarului.

Noi îl felicităm din toată inima. Ori ce s'ar zice, dreptatea era cu domnul locotenent. Dar eu unul, nu m'am dămerit încă de un lucru: cum de și-a scăpat iapa supra-greutatea drept în chipiul, cînd, don' locotenent, chiar după spusa d-sale, venia în urma adversarului??

Philips.

Zăvoial din Rîmnicu-Vilcea

— (Fecerie lugubro fantastică) —

Lui HUZUN.

Așa sunt eu și... ce poștiți?...

E noaptea, sunt stele, e lună, sunt 10 ore...
Proletar intelectual, pribeșesc aiurind și
luind în lung zăvoial... Orașul doarme: îl
chiamă Rîmnic!

Si nu știu cum mă ia așa cu franțuzeasca:

„Tout se tait, tout est calme et dans l'air et dans l'onde
L'on n'entend que le bruit des ailes du zéphir;
Tout dort autour de moi dans une paix profonde;
Moi seul je veille pour souffrir.“

Mi-am reamintit ceva și muza, — neașteptat
— cămărașă se vede de vreo-nouă noap-

francez — mă zguduie mai furios ca pe catolic Bogdan-Pitești, și cînt:

«Gentille brunette,
Que cherche tu là,
Les yeux sur la porte
De ton amoureux?
Il te tend les bras:
Allons! bonne nuit.
Va, l'amour t'appelle
Dans d'autres moi:
Ne te lasses pas
Jouer, ma petite,
Ménage et fais rage
N'il ne t'offre pas
L'anneau conjugal!...»

Sînt băiat tînr, am ambiții, am pîngele, am datorii — de onoare bine înțeles, — și 'mi-e rușine să mă rostesc în limba mună cîci, aici — în fericiții zăvoiași ai urbei, — și pomii, și frunzele și undele și pietrele se produc în frîntușește. Aci locuște vîșnic amorul isgonit din cetate, pe aici Cupidon rătăcește desbrăcat de haine și de prejudeții învechite, sîfînd ispite dulci urechilor drăguțe, inimilor nemîngiașilor de efectul banalilor legi sociale, — și mă simt amurezat și aci: medii sugestiv, tînerțe, viață... O, gioventu, gioventu primavera de la vita!

L'amour depuis peu de temps me tient sous sa puissance;
Quand j'aperçois l'objet dont je suis amoureux,
Je vois l'enfant aimé sourdre dans ses yeux!
Dans mon cœur anéanti je sens sa présence.

Anatoli, reprenant son empire
Sur l'aveugle dieu des amants...

Dar? o fîșnet! Crengile teilor se mișcă... Pe marginea apei sulfuroase care curge, luminat de bălăia vîpaia a lunii, un chip arabacadrant se ivește. O amitoazea orădă plutește în clar obscurul noptei. Aerul răsună:

Unbră eternă, fete parfumată,
Peste vala și vîștă treacă să-mi dai cunoaștere!
Simt că pentru tine am să fiu un Dăruț,
Dar mă voi udește, vai, în case contrariu!

Mais:

«Un brouillard d'olive et voltige;
On entend frémir les roseaux...
C'est le vent qui rase les eaux.
Tout a fait comme un vain prestige.»

În tăcerea de mormînt care urmează, o întrebare mi se impune ca un piron bătut cu sila 'ntr'o perete:

Să fi fost oare poetul Ghica? A închis Prahovanu așa de vreme?

Mister!...

* *

Luna 'mi polește mustața mea mai neagră ca pădurea neagră din marile ducat de Baden. Rădăci 'altalg pe misterioase potecute... Aerul parfumat amenință să-mi crape bojești... Vine vorba unul poet indochinez mort în patul lui!

«Că de n'ar fi gîmbar pe lume,
N'ar face viața nici o brînză!»

* *

E Maiu, sînt forți, sînt unde clare, zăvoiași a întîinerit, luna tremură de spasmul iubirii... Iubiri-vă, precum și Christos a iubit biserica și s'ar dăstîgnit pentru dina. Iubiri-vă, căci forțile se vesteșce, iarba se coșește, frunzele pică...

Extaziat și încălzit de fecria momentului, cu căsul în mină, beat apă sulfuroasă ciuda circumorului care stău încă deschis:

«Mi bate inima mai abîntir ca o botoză o putere de zece cal de herghelie.

Div n'estas!

Fabian de la Mirandol

* *

LOGICA UNGUREASCĂ

«Steaua Ungurească» și-a pus în gînd să distrugă cu ori ce preț *Universul*, suprimîndu-i benzina. Adică n'ar fi fost mai logic din contră să îl înecă în benzina de sus pînă jos? Nu i mai trebuia de cit un muș de țigără.

Bucsei

LUI NEA IANCU

Toți rominii, fără șagă
Se trag din vișă romană,
De ce tu, amice dragă,
Tragi a viș'americană?

Calamburopol

DOM' MITICĂ

Dom' Mitică e arhivar la percepție. Primă-vara, însă, cumulează: e arhivar și cugetător.

Din odața lui din Dealul Spirei vezi ti... departe peste coperișuri și turnuri de biserică... Și dom' Mitică nu simte o desfățare mai înaltă de cît să privească din aia înălțime peste micile mizerii omenești. De-acolo nu'l vede nimeni, iar el vedetot, afară de percepție care vine totmai sub deal, veni-ar numele!

Dom' Mitică citește puțin dar scrie mult. Scrie mai mult de cit toți de la percepție. El are registrele, el are dosarele, el are libretule de economii, el are certificatele, el are «recipisturile», el ar toate, domnule, afară de leasă!

De opt luni de cînd practică pe arhivarul a umplut de trei ori dulapul cu giumări din spatele lui, cu hîrții și dosare scrise numai de mina lui, a scris statul de 8 ori unul după altul. Și putea să moară de foame peurma bugetului dacă nu evaporă din cînd în cînd cite un timbru de pe petiții inutile, sau introducea cite o mică taxă la certificate «pentru cheltuieli de administrație»...

N'a fost zi ca Dom' Mitică să nu reflecteze asupra acestor stări de lucruri. Dar curios! în nici un anotimp reflectile lui nu erau mai searbade ca iarna. Din contră, prin Martie ele se învioră, se coborău din ce în ce și se îndesau sub țeastă lui tot-d-a-una solivisită, pînă ce prin Maiu luau proporții îngrijitoare. Prin Maiu Dom' Mitică cugeta! Lucrul are o explicație foarte simplă: odaia lui se nemerise de-a-supra unei brutării, așa că iarna nu cheltuia nici un ban pe lemne. Cum intra în casă își descălța ghețele ude și se plimba desculț pe podele pînă ce'l răseha căldura de la cuptor.

Dar cum dă în primă-vară, Dom' Mitică se seacă de dimineată, dă drumul la ferești, se lungeste pe două scaune și cugetă pînă încep să strige zarzavagii și băptărele. Atunci se scoală, își mai freacă odată dinții și ese. Cu toate că-i de vreme, o ia spre cancelarie. Cite-odă găsește acolo cite-un nevoias care așteaptă de cu noapte pe Domnu Perceptor. Mitică intră în vorbă și'l învătă ce să facă...

„Alaltă-eri am fost la dinsul. Era Sf. Gheorghe. Dom' Mitică sta cu coatele pe geam și cu privirea dusă peste panorama Băptăreștiului care căpăta

un farmec deosebit în splendoarea primă-verii. Trăsurile ce alergau cu miile încoace și încolo uneau sgomotul lor într'un vuet infernal care îl lovea u-rechile de două ceasuri și'l ametea.

Vnetul îl suggera trăsura, trăsura plimbarea, plimbarea paralele, paralele criza, și Dom' Mitică se opri aci. Ce o fi criza se gîndi el și de unde vine?

Cînd am intrat la dinsul, totmai găsisse soluția crizei și-și căuta formula. Mi-a tras scaunul lîngă el și mi-a explicat cu toată gravitatea.

— Criza dom'le știu ce e? Criza e sărăcie și sărăcia provine din lipsă. Grii nu, porumb nu, fin nu, slujbă nu...

Criza dom'le e lipsă de parale și basta! Și de unde vrei să mai fie?

Omul face pui dar banul nu face. Așa! ori nu-i așa? La ai bătrîni de ce nu mai era criză dom'le?

— Cum nu era Mitică?

— Lasă-mă dom'le, să isprăvesc. Nu era criză era numai lipsă!... Și știi de ce nu era? Să-ți spu eu dacă nu știi.

Mitică se sculă în picioare, își deschela haina din nasturul de jos pe care'l încheie mai cu seamă Dumineca și continuă cu indoită gravitate.

— Criza dom'le e boala secolului. Noi ne-am făcut-o cu mina noastră. La ai bătrîni de ce nu mai era criză dom'le?

De ce nu să vîita nimeni de buzunare goale? O să rizi d-ta dar așa e.

Aveai buzunarele pline fiindcă aveai buzu-nare pu-ține, nu ca noi. Ia poftim și privește: unul, două, trei cu asta pentru periută, patru! și două pe din înăuntru, șase!

La vastă unul, două, cu al de d'a supra inimei trei, și cu șase nouă! Două la pantaloni și cu asta de la spate, trei și cu nouă fac două-spre zece!

O duzină întreagă de buzunare goale! Cu ce le umpli dom'le, cu ce le umpli??

Și după această groaznică întrebare, Mitică amuți brusc, stînd în fața mea cu amîndouă minile ridicate și cu nu mai puțin de două-spre-zece buzunare întoarse pe dos. Pe scînduri nu picaseră nici cinci parale!...

Xavier.

UN BAL DE LA TIRGU-OCNA

Ziarul «Dreptatea» face o interesantă dar de seamă asupra unui bal care a avut loc în sala «Otelului Regal din Tirgu-Ocna.

1) Despre o domnișoară spune că ora prea dragută «toalerată în albe

Toalerată? Asta este intolerabil!

2) Spune că înătrul Nicu Ursu, telegrafist, a condus cu mare măiestrie cîntăreanul și—pentru aceasta—cero direcție telegrafelor să-l avanseze fără întîrzieră!

D'aia n'are d. Ursu coadă la frac.

3) În fine, cea mai nostimă nostimă din darea de seamă a «Dreptății» e atunci

cînd spune că epoletul era reprezentat prin «d-ni capitan Lelescu și Gîrlea, d. lecot. Boleiu și moldatul Pandele.

Un simplu rîcan reprezenta epoletul? Asta nu e regulamentar, leot. Claymoor, cel mare, n'ar fi putut comite asemenea eroare, fiindcă el cunoaște bine regulamentele militare, în deosebi ale cavaleriei.

Scrisoare din sat

Epistola să te găsească
În momente fericite;
Iar de casa părintească
Să n'ai grije Panaite.
Sîntem bine și-n hambar

Fără habar,
Am grămădit
Grii, secar'
Și porumbul
Greu ca plumbul
'L-am prășit

Doar cu fetele din sat
Bune știu de sîrutat.
Află taică 'ți-a trimis
Un pol ș'ai de cheltuială.

O zi 'ntreagă 'i-am dat ghes:
Dăi suceală,
Învîrteală,
Taică 'n sus,
Și taică 'n jos
Pin' ce polu
Biet 'l-a scos...

Dar bag' seamă neiculiță
Nu da bani pentru guriță,
Fă și tu ca noi din sat
Să trăești doar din furat.
Și-apropos ai cași toți:

Copilașii,
Drăgălașii,
Surișoara
Bălaioara,
Mămulița
Drăguțița,

Sînt mersim și te doresc
Și mă roagă-asa să-ți spun
Să nu faci care cum-va
Să ne uii de «Moș Crăciun»...

Porcu 'i gras
Nu 'l-am tăiat;
Scroafa iarăși
Ne-a fătat
Cînd purcel
Mititei...

Fug prin casă nebunește
Să'l astimperi zău nu poți...
Alivoi, și-acum primește
Complimente de la... toți!...

Al tău frate
Mîrîn

p. uniform, Gost

Cum a îngrijit ministerul de războiu de soarta familiei lui don căpitan Tătucu

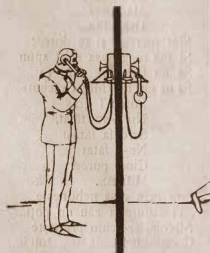
Desen de H. Isvoranu

.....!

— Allô! Allô!
— Allô!
— Eă sînt căpitan Tătucu; dar acolo cine-î?

— Ministerul de războiu.
— 'Ndată s'trăiți, don Minister!

Ne-am topit, domnule!

Pînă acum, cînd spunea cîlva:
— Bine omule, ești cu dare de mîină, de ce mîinîl ășa de prost? ~~Și-așa~~

Omul își răspundea:

— Lasă nenșorule că stomacul n'are oglindă. Mîncarea pe care o vîrî în'însul n'o vede lumea, pe cînd dacă porți o haină mai prostică nu'ți mai dă nimeni bună-zia... ..

...Acum, ne-am topit, domnule! Afurisit! ăia de nemți! au găsit mijlocul să se uite 'n stomacul creștinilor, fibră să'î spintece, și să vadă tot ce-a crăpat — de la juică pînă la telemma și cafeluță.

În cronică medicală a unui ziar cotidian citim că Marey, Bianchi și Ch. Comte din Paris, prin ajutorul proiecției fonendoscopice a organelor, au reușit să vadă tot ce se petrece în stomac.

Invenția nemților ne poate fi de mare folos.

Parecămplu:

La Capșa găsești un june filifson cu cărarea la spate și cu dîngă la pantaloni, citind *L'Indépendance* și scobindu se în măsle.

De și te cunoaște foarte bine — că doară sunteți copiii! la aceeași percepție — filifsonul se face că nu te vede și nu'ți răspunde la salut.

— Aaaa? zici d-ta. Stai pîrlitule că te 'nvăț eu!

Numai decît îl tragi o proiecție fonendoscopică și pe urmă te 'nghi în fața filifsonului și'î faci morală în public:

— Bine măi janghinosule, ce faci pe ticălosu și te scobești în măsle ca să creadă lumea c'al mîncat la Capșa unde neam de neamu tău n'a fost nicî mîcar gal? Ce, nu știu eu ce al în burță acum?

O salată dă jîrl, un șnigel natur și un capuștur cu două cornuri! Atîta al plesnit toată zăculă bătute-ar mama lui Dumnezeu să te bată de papugi!

— Și, grație proiecției fonendoscopice a organelor, ești răzbunat.

Dar aceeași invenție poate să fie adesea fatală și pentru dumneata.

Vii, d'o pîldă, țîrzi la serviciu. Cum te vede, șeta te și ia 'n primire:

— Bravo dom'le Popescule, iar al stat la consumație!

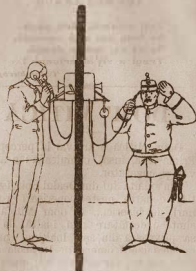
— Pe onoare mea, domnule șef, să n'am parte de viito...

— la sa-o 'ncurată, dom'le; uite ce spune fonendoscopul: al introdus în stomac un chil și un pîhăruț de pelin cu sifon!

Poftim de mai replică ceva la argumental șefului.

... Pe noi dacă ne bucură ceva invenția goacăților de la Paris e că o să putem ține în curent în mod precis pe cititorii lui *Mos Teacă* cu toate 'secretele' abdomenului lui dom Paladov; iar lui neica Iancu Brătescu n'o să-i mai dea mîna să jure alegătorilor că s'a lăsat de băutură.

Detecoperativa.

— Porumiți s'trăiți don Minister!
— Ia spune-mi căpitan ești înșurat?
— Da s'trăiți don Minister.
— Copil ai?
— Da s'trăiți don Minister: un băiat de 12 ani și... o nepoată de 18.
— Bine, atunci, asculta.

LA RUSCIUK

Claymoor voia tocmai să plece în țara cea bogată 'n bragă rece. Dar, cînd află că la Rusciuk Nici oșteri nu vor să tragă, A zis: — «De ce să mai mă duc?»

Coco

Duelul Iorga-Lecca

D. Octav G. Lecca a publicat acum cit-va timp un volum, natural, *ie octavo* spre a se deosebi de fratele d-sale poetul care nu poate scoate de cit volum *in... hara'ombo*, — a publicat zic o carte intitulată *Familiele Boergeti*.

În acest op tinărul autor vrea să dovedească cu ori ce preț că în țara românească sînt boeri berechet, mai mulți boeri de cit chiar în Transvaal, țara cea mai aristocrată din lume, — de vreme ce acolo moșii n'u există de loc, ci numai boeri.

De sigur, intenția d-lui Lecca este eminamente patriotică, pentru că spre slava patriei noastre este să se probeze că Godefroy de Bouillon are și 'n România nepoți de cuscri vitregi cu nevastă lui dîntîi.

Mulțumită acestei savante lucrări, ori ce romîn are dreptul să ridice fruntea, cuprins de un sfînt orgoliu național, și să strige streinilor cari se uită de sus la noi:

-- Da, domnilor, avem și noi nobili! Nu știți? Vedeți pe domnu Irgoe? Acum stringe mîncu de țigare și as-

— În 24 de ore de la primirea acestui ordin ai să îți pornești nevasta la Balamuc...

viria farimituri de pline peștilor din lacul Cismigiuului, este adevărat: dar acum zece mii de ani strămoșul d-lui Irgrec era comandantul vaporului care a salvat viața lui Noe pe muntele Ararat, acum cinci mii de ani alt strămoș gidiia în tâlpi înaintea de culcare pe Giumbuşluc-Bey al 37-lea și 1, un alt străbun al lui Irgrec juca la rișcă cu preocupat oitean de la care tirguia zarzavat Ky-Li-Pyr împăratul Chinei, și așa mai departe...

Această superioară calitate a operei d-lui Octav George Lecca e negreșit covârșitoare, ea face să se uite că în volum există la date oarecare 'ocurcături, că argumentele autorului sînt trase de pâr, că stilul e așa și-așa, și alte neglijabile cusururi.

În ceea ce ne privește pe noi, am aplaudat de la început cu amoldouă miinile debutul științific literar al d-lui Octav George Lecca.

Datoria de critică imparțială a fost mai puternică de cit amorul nostru propriu care cerea răzbumare, fiind că — eă se noteze — d. Lecca a fost nedrept cu noi, omîțind a ne trece în cartea d-sale ca boeri autentici de Fefelei.

Am suferit în tăcere nepăsătoare ce ni s'a făcut; n'am voit să tulburăm gloria d-lui Lecca cu reclamațiunile și doleanțele noastre, legitime dar inoportune.

Alții au fost însă mai meschini de cit noi.

D. Iorga, de pildă.

În organul francez *L'Indépendance*, care a devenit de la o vreme un adevărat iorgan, costelivui profesor universitar s'a apucat să tragă cu mainul în capul d-lui Lecca.

Gelos de laurii cuceriiți de tinăru

autor al *Familiilor Boerști*, d. Iorga și-a pus în gînd să i-mănince fripti, — și vî 'nchipuiți ce critică mai poate face un om după ce a mincat lauri!

Înjurăturile pătîmașe ce d. Iorga adresează d-lui Lecca nu merită, deci, onoarea de a fi relevante.

Ne vom ocupa numai de o observație ceva mai serioasă pe care-o prezintă smochinistul dascăl de la facultatea de litere.

Iată de ce-l vorba:

În opul d-sale, d. Octav George Lecca a binevoit să recunoască de rubedenie a d-sale pe patricianul Publius Porcius Lecca din Roma antică.

Ei bine, în pasiunea-l oarbă, criticaștrul Iorga contestă răposatului Publius Porcius Lecca onoarea unei afiliațiuni cu autorul volumului *Familiile boerști*!

Din fericire, — vorba morarului de la Sans Souci — mai sînt judecători la *Moș Teacă*. În două cuvinte pu tem să sdrobim balivernele veninosului critic.

Da, pe onoare și pe conștiință, d. Octav George Lecca este descendent al lui Publius Porcius Lecca.

D sa este Publius, pentru că-l publicist; e un Porcius, fiind că a scris *Familiile boerști*; este un Lecca pentru că posedă în sîcritatea d-sale acei caracteristic KK.

Mal mult de cit atît: susținem, — fără să ne sîchisim de ce va zice d. Iorga, — susținem că d. Octav George Lecca nu este numai un Publius și un Porcius, — ci chiar un Mucius, de oare, ce calitatea d-sale de tinăr nu poate fi contestată or-cit s'ar trudi biliosul recensent de la *L'Indépendance*.

Ast fel stă chestiunea. Restul îl cunoașteți: d. Octav George Lecca a provocat la duel pe d. Iorga și acesta a avut lașitatea să declare că preferă terenul istoric celui de la Băneasa.

I a fost frică ridiculului sgrîie hirtie! I a fost teamă că pistolul său sabia d-lui Octav George Lecca îi va proba pînă la evidență că *Familiile boerști* este o lucrare de multă erudiție și de colosal talent.

D'ăia nu s'a bătut.

Rușine!

Detas fatal.

FATA ORÎ BĂIAT?

Cînd se aștepta rezultatul alegerei de la Giurgiu, toată lumea se întreba:

— Ei, fată orî băiat?

Răspunsul, după cum știți a fost:

— Epureescu.

— Dar dacă s'ar fi întîmplat să s'a leasă d. Sardonî, ce-ar fi fost: fată orî băiat?

Iată o chestie politică greu de rezolvat.

— „băiatul la Muzău...

— ... iar nepoata s'o trimiteți la mine dieșară. Ai înțeles? N'auzi? Ce-al asurzit? Tămnia și telefonul moșă'tii.

— Înțeles s'trăiti, don Minister!

BĂRBAT CU GRIJE

Se iubea la nebunie,
Și s'au cununat în sine.
Dup' aceea — se înțelege —
Au trăit trei zile bine.

După scurtă vreme întreabă:
„Vrei cu doică, Draga mea.
„Ca să-l crescem?” Ea răspunde:
„Fără doică s'ar putea...?”

Chiar a doua zi nevasta
La subreț l-a găsit.
— „Miserabile!”

— „Șal, Dragă?...
„Trebuie doică negreșit...”

Sardanapal

UN SFAT MEDICAL

Vreți să slăbiți?
Măncați două-zeci de salate de țiri pe fo-
care zi și vi garantăm că țiri o să ajungeți.

Călătoria la Odesa

Ziua a doua

Fisnocul

Nu 'mi aduc aminte unde rămăsesem
săptămîna trecută. Să zicem că am rămas
la poliție — nu de alta, dar ca să am
un punct de plecare în narațiune.

Acolo trebuie să fi stat mult, fiind-că
nacealnicul, pe lingă că era vorbăreț din
pricina beției, dar nici n'avea de ce să
sifrească fiind-că, despre partea noastră,
putea să vorbească săptămîni și
tot nu pricepeam ce zice. Din cauza
asta am plecat tîrziu d'acolo — și pejăglă.

Să te sbați toată ziua ca să ești diu-
ră în care a intrat mai ușor de cît la
bărbier; să vorbești românește, politico,
cu oamenii care te ocărăsc musculește;
și să te amărăsc bejiul spunîndu-ți că
nu se vinde vin nici la spițarie — e ne-
caz și bătea de cap, nu glumă.

Dar, voinic și horărit, am călcat în
piciorare dificultățile și pe la miezul nopții
am ajuns la hotel.

Acolo, se înțelege, era întuneric.

Unul din noi zice:

— La aprinde, dragă, fisnocul.

Prin fisnoc, cel de al treilea dintr-
noi înțelegea atunci butonul de la lumina e-
lectrică.

Ei zic:

— Ce fisnoc, dragă?

Zice:

— Ală de la electricum.

— Dar lasă-l draculul mon șer, inter-
vine cel de al Jouleu — unu oacheș —
care 'și nimerise iatacul, luptîndu-se cu
scaunele, și se culcase, așa, pe întuneric.

Dacă nu'l aprindeai voi, îl aprind
eu, zise necăjit cel d'al treilea, și se pune
pe răsucit fisnocul.

Ei, în vremea asta, rideam pe înfun-
date, cu nasul în pernă, fiind-că nu știu
de ce'mi venea să cred că el, în loc să
pue mîna pe buton, trebuie să răsucea-
să nasul celui oacheș. Dar mă înșelaseam,
căci la o vreme aud odată: crac! se
rupse pîmburușul.

Contrariat, tovarășul nostru se adre-
sează răsît către cel d'al doilea și zice
ursuz:

— La aprinde fisnocu tău, mă, țigane,
că asta s'a dus draculul.

— Ce să fac, mă? întrebă cel oacheș,
bulmăcit de somn.

— Aprinde drăcia, că s'a rupt fisnocu.

— Da culcă-te, nene, și pe'tînturec
că n'al să numeri mărgăritare, doar.

— Aprinde, domnule, să'mi cîrpească
bernevi-ci — 'mi s'a rupt drept în... față.

— Da ce, mîine nu poți să 'ți-l cîrpești?

— Mîine? Dar dacă vom fi siliți
mîine să mergem la poliție pîo'n ziua,
să mă duc cu pantalonii rupți?

Zic:

— Da, ce, și se face semn că mer-
gem și mîine la poliție?

— Nu mă se face semn, dar cu pa-
costea asta de țigan nu știu nici o dată
ce al să pătîmesc.

Cel negru zice, somnoros:

— Asta te strică pe tine, dragă:
ingrătușdina. Singura casă care ni se
deschide și nouă aci, e poliția — și tu
te superi că te-am introdus.

Aprinde, mă, fisnocu, și numai trîncăni.

— N'aprinde nici mort — 'mi e somn
de nu te văd.

— Tu nu vezi din altă pricină...

— Nu aprinde — basta!

— Dacă n'aprinzi tu, viu eu să
răsucesc fisnocu.

— Stal, nene! strig eu desperat.
Nu te cletina din loc că dal grămădă
peste mine.

— Atunci, aprinde.

— Să aprind, mă? întreb pe cel'alt.

Zice:

— Nu aprinde, mon șer, că rup toate
fisnoacele.

Aușez? 'Îl întreb eu pe al treilea.

— Auzi, fir-al al dracului.

Și pe urmă, cu parapon:

— Mă, țigane, cine o mal pleca cu
tine la drum, cîline să fie!

Dar nu mă las. Chem slujnica să'mi
aducă lumtore — și trebuie să'mi cîr-
pesc pantalonii.

— Chiam-o, zic eu; dar de unde să
îți dea ca luminare la ceasu asta?

Zice:

— De la biuroiu.

Zic:

— Păi, trebuie să scoale pe director.

— Să'l scoale!

Dar ne pune la socoteală o rublă
pentru un muc de lumtare.

— E 'n stare musculu s'o facă și p'asta.
Dar, mal la urmă, pu-o!

— Bine, dar cheltuiala o suporți singur.

— De ce?

Pînă să răspund eu, aud pe al oacheș
că strigă:

— Pe-ă că nu suntem tovarăși pe pan-
talonii tăi.

— Cine o mal pleca cu tine la drum,
mă, țigane, mal îngrădă cel d'al treilea
cedînd somnului cu pantalonii la căpă-
tușă și cu acul în mîna, pe cînd al oacheș
îl completa, mal mult adormit:

— ...cîine să fie!

N'am avut vreme nici să visăm la
pantalonii tovarășului de drum, căci au-
ra, mal gribită în țara musculească, a
aprinz fisnocu repede repede.

A doua zi, la masă, în cabinet parti-
cular, a mal vrut al de-al treilea să ne
tragă o gură pe tema pantalonilor, dar
n'a mal putut din pricina risului pe care
îl provoca o scenă din vecinătate.

Orelul unde mîncam noi, avea o sală
comună de mîncare, și pe delături ca-

ADMIRATORE ȘI COMENTATORE

Academia Romînă a trimis o tele-
gramă de felicitare cuosocutului filo-
romîn, centele de Guvernatis, cu ocazi-
nea jubileului acestuia.

N'aveam nimic de zis în contra con-
cursului pe care-l dă doctul corp admi-
nistrației poștelor și telegrafului romîni.
De cît, un lucru.

Academia Romînă tratează pe d. de
Guvernatis cu titluri cam ca astea:
«ilustre profesore universitare, neîntre-
cute admiratore și comentatore al divi-
nului Dante... etc., etc., etc.»

Lașad la o parte etimologia la «Banca
Nationale», ne permitem să ne mirăm
de țăgăria cu care nemuritorii noștri
încercă pe oameni cu titluri. Toate bune:
înțelegem «profesore», «comentatore»,
«filo-romîn», «autore» și mai știu eu
ce în ore. Dar ce treabă mare e să fi
«admiratore»?

Așa pleacă mai rar. Căci, mă rog,
care Popescu sau Ionescu nu ar merita
o telegramă la fel cu a d-lui de Guver-
natis — dacă-l vorba pe «admiratore»?

Care X nu se poate intitula:
«Mare și neîntrecut admirator (e) al
genialului, al divinului, al nemuritorului
Musset (sau al lui Dante)?»

AH, BLOND EPHEB!

Ah, vino, blond ephëb imberb,
Te-astepi lașciv ca un Claymore;
Voi fi, în gest ca și în verb,
Hypnotizant și clar obscur!

Ah vin' și jur pe crucifix:
Voi fi 'n cenacul meu admis,
La ora 9 seara fix,
Purtînd sub braț un manuscris.

Voi fi magistru indulgent,
Sub ochiul-mi blind și paternel,
Vei cuceri un monument
Sculptînd din vorbe un rondel.

Esti Petică sau esti Barzon,
Său esti... mal nu știu cum nici eu;
Vei deveni un Lord Byron,
Un Peladan, un semi zeu!

Alexandru Macabronashy

bătălia de la Maratone, o, depărtare numai de cite-va mil de ani; la Maratona Maria Antoneta nu s'a plimbat nicădată. Un singur istoric, alu d-nu Iorga care poate să susție că spiritul lui Richard s'ar fi întâlnit într-o strimtoare ca la Termopile cu Maria Antoneta și ar fi opus Hodoronc tron și să ne ferească D-zeu de mai rău.

Așa am zis și eu dupe ce, călcăt de trăsura aceia, dupe cum vram spus, am fost călcat o dată cu trăsura și de calul valorosului Moș Teacă Noul Achile.

Închiind spun și eu ca bietul Geli-mer ala : dă-mi un burete să-mi sterg rările (cauzate de trăsura) și o lăută să cînt nefericirile aduse Istoriei de genabetul d-voastră.

Anton Mihăescu
birtas romin

PIPIGRAMĂ

Chiriașul meu

Acî în ultimul locaș repauză-ți înfișit
Acei ce-o viață întreagă un ban chirie n'a

Acum se odihnește bietul în fericiată isihie.
Săpătam eu de el, și dînsul de... chirie.

BRAILA

Ef. Ef.

TICĂ SICHIMEA

— Poveste tristă —

Amicul meu Tică Sichimea era un om bolnav. Așa cel puțin o declaraseră contemporanii lui pricepuți în ale medicinei. De ce suferise el? Iată o întrebare la care nimeni nu putuse răspunde. Știința se declarase neputincioasă în stabilirea diagnosticului boalei lui Tică.

Așa dar, Tică Sichimea (Tique Sikimé, după cum îi zicea la Paris) pierduse orice speranță de a mai ajunge senator sau academician. Testamentul era gata: Toată averea sa Tică și-o lăsa unui fratel al său. Trebuie să adaug deci că Tică avea un frate, un frate care îi sămăna ca două picături de apă și pe care, ca culme, îl chema tot Tică. Rațiunea era aceasta: Tică și Tică erau gemeni. Și ca frați gemeni și atât de asemănători unul cu altul era natural să-l cheme la fel: d. Tică Sichimea No. 1 și d. Tică Sichimea No. 2. Zic No. 1 și No. 2 așa la întâmplare, pentru că nici eu și nici unul din prietenii lor nu-i putea distinge.

Tică Sichimea nu a întîrziat să moară, după cum era de prevăzut. I s'a făcut autopsia și apoi cadavrul a fost transportat la locul de veci, tot alaiul și cu toată pompa funebnă, cunună unui bărbat cum se cade și cu dare de mîna că Tică Sichimea. — Dumnezeu să-l ierte!

Toate bune și frumoase, de cît în mare blocul bagase sărmanul Tică pe frate-său, legatului universal. Testamentul era cit se poate de categoric: Tică Sichimea lăsa toate bunurile sale mobile și imobile unicului său frate. Pe lingă acestea toate formele legale erau înleplinite, așa că nimeni, nici unul chiar din avocații consultați, nu putea vedea vre-un motiv care să aducă anularea voinței exprimate atât de clar de răposatul Tică.

Dar, ce se întîmplă? Cînd să între moștenitorul în posesiunea averii, cancel... Tribunalul primise o cerere de anulare a testamentului pe motivul foarte plauzibil că Tică Sichimea nu murise!!!

La început, avocații moștenitorului crezuseră că au de-a face cu vre-un client al d-rului Șuflu său cu un ala care trăiește din procese intentate oameșilor cinstiți cu gîndul că doar o scoate ceva de la dinși ca să-și retragă acțiunea.

Lucrurile însă aveau un caracter mult mai serios. Cererea de anulare specifică anume că «nu Tică Sichimea a murit ci... frațele său». Adică, cum s'ar zice, nu Tică Sichimea ci... Tică Sichimea. (Citi-torii nu au uitat că pe amîndoi trași gemeni îi chema la fel.) Contestatia mai arăta că acela care era mort era chiar moștenitorul și că Tică Sichimea trăia. Faptul acesta era incontestabil; nimeni nu nega că Tică Sichimea era în viață și nici chiar el nu susținea contrariul. De cît rămină să se știe un lucru: care Tică Sichimea era mort, căci unul murise cu adevărat.

Lucrurile deveniseră atât de încurcate în cît nici avocații nu mai știau ce cine vorbea: cu cel mort sau cu cel viu. Sărmanul Tică ajunsese într-un hal de plîns.

— Cum stă darăvora aia? îl întrebați prietenii.

— Lăsați-mă în pace, răspundea bietul Tică. Am ajuns să nu mai fiu sigur dacă frate-meu a murit sau nu.

La tribunal, cînd s'a înfișat procesul, președintele întrebă pe Tică de nume:

— Numele dv.?

— Tică Sichimea.

— Care, vă rog?

— Cel viu.

Sfîrșitul e trist. Sichimea a pierdut procesul, averea a trecut în mîni străine,

iar el, sărmanul, a murit de mizerie și de inimă rea.

...Și, numai după ce a murit și al doilea Tică Sichimea, lumea s'a convins în sfîrșit că Tică Sichimea a murit.

A trebuit să moară doi oameni pentru ca un Sichimea să nu mai fie considerat ca viu.

Jucenal

CUGETARI

— Ce este văduva?

— O proprietate abandonată de primul posesor, pentru a intra în posesiunea mai multora.

— Ce este soțul?

— O firmă avînd responsabilitatea copiilor soției sale.

— Ce este stomacul?

— Culmea ingratitudinii. Ce îi dai și ce îți dă.

BRAILA

Ef. Ef.

POȘTA RED CȚIEI

Calamburopol. — Ploeshti. Epigramă

Frumoasă e și să te "usor"
Tu zici că n'ar fi lucru rău.
Îmi ceri un "sfat", încă îți dai:
Rămîi bocher ca tatăl tău!

Frumoasă e dar... e crud să zellemi-sești p'un biet bastard. În ceea ce privește cea-laltă bucată, sezonul Karlis-budui, n'a sosit încă.

Pușcă. — N'a iust for... sacru pușcă d-tale poetica.

Rinaldo. — Slatina. Multumim. Era nostimă însă confecționasem noi deja prea multe cu dom'Paladu la Slatina.

Ef. Ef. — Sunt originale? Parcă le-am mai citit unde-va.

Lulu. — Frumoasă, dar sfîrșitul prea decolat.

Kikibiku Capdemile. — Admirabilă. O cunoaștem în franțuzește. La Hugo mergea. Moș-Teacă însă are ambiția de-a deveni o revistă pentru uzul familiilor onorabile.

Oi. — Urați. Ah, urați mai poetic altădată!

Pst. — Slatina. Lăsa de dorit.

Costache Sucitu. — Așteptăm și altele.

N. P. — Mai încercați.

Celestin. — T. Seeverin. E amestecată o

o femeie, nu se poate publica.

Chico. — N'am înțeles unde-i gluma.

DiacONU Marcu. — Poezia «Vărlu-ne-a mai trimis-o cine-va. Bunelo moravuri se opun.

TIPOGRAFIA „HELIADÉ“

București, Strada Clemenței, 3

Efectuiază ori-ce fel de lucrări tipografice. Prețuri eștine. — Primește în editură cărți didactice și de știință. — Condițiuni avantajoase pentru d-nii autori. Pentru tezele de drept și medicină se face mare reducție.

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

STANISLAS CIHOSKY

Avocat

Bulev. Pache No. 2

DEM. I. ȘTEFĂNESCU

Licențiat în drept

Avocat

Ploiești

Str. Prefecturii.

THEODOR MAROVICI

DENTIST

Strada Știrbey Vodă No. 30.

Dr. I. MENDONIDI

— 10, Strada Sfinți, 10 —

MÎH. G. VALERIANU

Dotor în drept, Avocat

București

Str. Belvedere, 3

AL. IONESCU

Frizer

Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei)

ROMULUS BOLINTINEANU

AVOCAT

Ploiești.

DROGUERIA ROMÂNĂ

Pentru mărirea afacerii, s'a mutat în CALEA VICTORIEI No. 97

Colț cu strada Fântânel, Casele Dobriceni, alături de:

FARMACIA LA «BISERICA ALBĂ» a D-lui Dr. A. URBEANU**GRIGORE RADULESCU**

AVOCAT AL BANCII POPORULUI

Consultanță de la 4-6 p. m.

5, Str. Poliției, 5.

Pelin și vin

Bere specială blondă și neagră

EFIN ȘI BUNI

BERARIA COOPERATIVĂ

PIAȚA TEATRULUI ÎN POSTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

EFIN ȘI BUNI

Șuncă de Sinaia și Praga

Sandviciuri, unt, brinzetur

Vreți să mincați bine și cu puțin bani?

RESTAURANTUL MITICA GEORGESCU

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au seara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe de varetăți

Adresa: Strada Câmpineanu, lângă Teatru

P. T.

Am onoare a vă informa, că în urma unei practice îndelungate: având peste 100000 vaccinări și revaccinări în capitala Moldovei, m'am stabilit aici, în calitate de Director al institutului vaccinal al statului, și prepar

Vaccinul animal necesar țării întregi

sunt deci în stare a vaccina și revaccina cu limfa animală preparată zilnic, aplicând capsulele Citiuloide cari apără pustulele vaccinale de orice infecțiune, ca: Bripel, Flegmon, inflamațiuni etc. Vaccinez și direct de la vișel la braț cu toate regulile septic.

Fiecare copil are o doză deosebită de vaccin, și o lanțetă specială, pentru a nu se transmite vre-o infecție.

Apelând la încrederea D-voastră, vă rog să bine-voiți a face uz de serviciile ce vă ofer, asigurându-vă că veți aprecia meritele unui specialist, autorizat și de Măia Direcțiune a Serviciului Sanitar superior.

Cu stimă, PIERRE SOLOMON

Direcț. Inst. Vaccinogen. al Statului. Alina Euzeloff asistenta de laborator

**FARMACIA
«LA BISERICA ALBĂ»**

Dr. A. URBEANU

— BUCUREȘTI —

97, Calea Victoriei, 97

Casele Dobriceni, (Căminul Bogiei)

LA MAGAZINUL**GRANCEA ȘI STANESCU**

CALEA VICTORIEI

Se găsesc: colonialele și delicatosele cele mai fine. Brinzetur excelente.

Vin alb și negru din viile cele mai renumite

COFETARIA TANASESCU

Vis-a-vis de palatul Bailor Eforiei

Posedă în orice și ce moment prăjituri și cozonaci proaspeți, atât bomboanele cât și ligueurile cele mai fine.